

Stenarv
-
UTDRAG UR BOKEN

Det följande utgör utdrag av lösa sidor ur boken, utan
anspråk på att ge sammanhang OBS sidnumreringen!

Inledning – Aktuella stenåldersfrågor?

Sinande vattenreserver och energitillgångar utgör allt mer brännande problem runtom i världen och skapar fattigdom och oroligheter. Stora delar av världens befolkning svälter och härjas av naturkatastrofer, torka, jordförstöring. Vattenbrist och missväxt hör till vardagen - liksom konflikter och krig om sk knappa naturtillgångar.

Och hur skulle naturtillgångarna kunna vara annat än knappa, så som de hanteras? Den extremt vattenkonsumerande livsmedelsproduktionen, t ex, har av marknadskrafterna förlagts främst till områden som redan kämpar med knappa vattentillgångar, och vars befolkning inte sällan redan törstar och halvsvälter, medan produkterna framställs och transporteras dit den köpstarka marknaden finns, under förbrukning av stora mängder energi.

I tidigare bördiga marker har grundvattennivån sjunkit tusentals meter, jordarna utarmats och kräver för varje år allt mer konstgödning och allt mer konstgjord bevattning, ger allt näringsfattigare föda som kräver allt mer kemikalier för att vara säljbar...

Den högteknologiska vetenskapen står maktlös inför växande miljöproblem och den ekologiska härdsältan tycks nalkas. De recept man gärna skriver ut - genmanipulerade grödor, avsaltning av havsvatten, byggande av ytbevattningsanläggningar, ökande konstgödning, mera kärnkraft osv - är ofta ekonomiskt oöverkomliga och långsiktigt än mer destruktiva.

Men lösningen på sådana problem kanske inte ligger i den moderna vetenskapen - utan i en bortglömd uråldrig kunskap om den planet vi lever på? Det är ytterst detta, som denna bok handlar om.

Förvisso försöker vi här tränga in i vad som egentligen skedde i Europa för femtusen år sedan, tolka fornlämningar och lägga pussel med fragmentariska vittnesmål. Men den bild som växer fram är inte främst av arkeologiskt eller akademiskt intresse - tvärtom verkar den beröra de verkligt livsavgörande frågor som människan står inför just i dag: hur vår försörjning med energi, vatten och livsmedel ska kunna ske på ekologiskt hållbara och mänskligt acceptabla villkor.

Vad boken handlar om

Stenåldersvetenskap

För tusentals år sedan utnyttjade människor en teknologi som på många sätt var överlägsen vår moderna. Den väntar fortfarande på att återupptäckas och återerövas. Denna teknologi kan förvisso ge alternativ till de energikällor och kommunikationsmedel som vi använder oss i dag, men den frammanar också förändringar av vårt samhälle och av oss själva. Blotta beskrivningen och förklaringen av denna teknologi kräver en radikal omprövning av mycken konventionell klokhet och förhärskande uppfattningar som präglar dagens syn på människans förhistoria.

De spår, som civilisationer för 5-10 000 år sedan lämnat efter sig, betraktas i dag av arkeologer som tecken och bevis på mystisk kult, magisk dyrkan och vidskepelse. I motsats till detta hoppas jag kunna visa att detta uråldriga arv i själva verket utgör bevis för att våra förfäder utnyttjade en avancerad form av *ekologisk ingenjörskonst*, i syfte att skapa och upprätthålla en varierad biosfär, som gynnade alla olika livsformer, även människans.

Medlet för denna ingenjörskonst var *reglering av vattenflödet i landskapet*. Många aspekter av denna konst är okända för dagens vetenskap och industri, eller helt enkelt ringaktade. Emellertid har många uråldriga lämningar utformats och anpassats för olika uppgifter som en del av en vattenreglerings-teknik, vars effekter i dag är okända eller icke erkända. Ingen kan fullständig kunskap om detta, innan denna vetenskap till fullo har återupplivats, men åtskilliga delar av den kan identifieras också i dag, liksom dess betydelse för människan under denna historiska epok.

De idéer vi här ska presentera är inte särskilt komplicerade i sig själva, men de kräver ett öppet sinne, berett till omprövning. Det största hindret för att tillägna sig ny kunskap är ofta s k konventionell klokhet, eller alltför stor tilltro till vad s k experter övertygat varandra om utgör "sanning".

Nya idéer kräver också ny terminologi, särskilt när det handlar om begrepp som vi saknar vardaglig erfarenhet av. Men den ansträngning som kan krävas kan bära rik frukt.

Om vi talar om saker vi har gemensam erfarenhet av räcker ofta det vardagliga språket. Det är enkelt att tillfoga ett nytt begrepp till ett hav av gamla, fungerande begrepp: När folk vet t ex vad en *bandinspelning*, en *radio* och en *film* är, då är det lättare att förklara för dem vad *television* är. Och när väl detta har förståtts, är det lättare att förmedla vad en *fjärrkontroll* kan uträtta. Osv.

Det skulle vara betydligt svårare att förklara vad *trådlösa fjärrkontroll-system* är, för ett isolerat djungelfolk, som saknar all erfarenhet av elektricitet. Det skulle vara än svårare om

och okunskap. Detta självpåtagna missionsuppdrag förvandlar emellertid samtidigt den "opartiska och objektiva" vetenskapen till part i målet. Det man påstår vara sanningar utgör därmed i själva verket partsinlagor och marknadsföringsargument i kampen om människors själar (och kanske viktigare : i kampen om skattefinansiering och politisk makt).

Den bland dagens allmänhet ingrodda föreställningen om "forttida folk och primitiva naturfolk" som svältande, sjuka och fattiga folkspillror baseras alltså inte på dessa folks egen verklighet. Den välbekanta svälten, sjukdomarna och fattigdomen etc uppstod i historien främst vid dessa folks möte med den sk civilisation som den akademiska vetenskapen själv tillhör, dvs under kolonialtiden. Sedan dess har fattigdomen dock ofta varit deras - och mänsklighetens - ständiga följeslagare. På denna politiskt kritiska punkt har emellertid akademiska historiker alltid gärna svävat på målet.

Var forntidsmänniskan utan förmåga till kritiskt tänkande?

Ett annat problem med "magi"-tolkningen är att forntidsmänniskor måste förutsättas ha saknat förmåga till kritiskt tänkande. Verklighetsfrämmande föreställningar om att man t ex kan påverka skördens storlek genom offerhandlingar skulle alltså ha överlevt under många årtusenden, utan att någonsin utsättas för kritisk prövning eller jämförelse med andra erfarenheter. Det är dock inte bevisat att forntidsmänniskans intelligens var underlägsen vår nutida, ren dumhet torde alltså inte räcka som förklaring till offertraditioner och andra sk magiska föreställningar.

Den enda rimliga återstående förklaringen är ett oerhört starkt konformitetstryck för att inte säga förtryck i alla dessa samhällen under alla dessa årtusenden. Detta kan låta bestickande - annars skulle det ju vara meningslöst att föra fram argumentet. Men det saknar logik och empiriskt stöd, tvärtom lät folket inte ens under bronsåldern sig nöja med fagra löften - i vart fall inte mer än i dagens valrörelser:

"De slog läger i Refidim, men där fanns inget vatten att dricka för folket. Då anklagade de Mose och krävde att han skulle skaffa dem vatten. "Varför anklagar ni mig?" frågade Mose. "Varför sätter ni Herren på prov?" Men eftersom de var törstiga knotade de mot Mose och sade: "Varför har du fört oss ut ur Egypten? Vill du att vi själva och våra barn och vår boskap skall dö av törst?" Då ropade Mose till Herren: "Vad skall jag göra med detta folk? Snart stenar de mig." (Ur 2:a Mosebok 17 kap)

Föreställningen om att forntida högkulturer och naturfolk alla under årtusenden skulle låtit sig manipuleras genom en sakligt sett ineffektiv magi är alltså inte så självklar att den måste godtas utan bevis.

Däremot är det möjligt att dessa kulturer förvaltade en grundlig och inträngande praktisk kunskap om naturen, användbar för att främja både skörd och jakt, men att denna kunskap pedagogiskt klätts i en livfull och animerad dräkt, t ex där bestämda naturkrafter åsattes

personliga namn, och förkroppsligades i symboliska bilder, och där rationella beredningsprocesser av gröda och skörd skulle memoreras som ritualer och ceremonier, etc. I dagens värld kan detta pedagogiska grepp jämföras med tandtrollen Karius och Baktus, vilka under generationer fostrat barn till träget tandborstade. Dock missar man väsentligheter i nittonhundratalets historia och världsbild om man utser Karius och Baktus till "kultobjekt" och tandgudar.

Den objektivt sanningssökande roll som arkeologisk vetenskap gör anspråk på, med stöd i logisk och empirisk metod, borde innebära att dess gamla antaganden ständigt omprövas i ljuset av nya fynd. Detta sker ofta mycket riktigt - i detaljer. Det grundläggande *kult-rit-och-vidskepelse*-paradigmet är dock alltför ideologiskt och politiskt värdefullt för dagens vetenskap för att man ska våga seriöst pröva det, och därför lägger det en oförståelsens våta filt över de flesta vittnesmål från det förgångna.

Ett alternativt paradigmet innebär alltså att många av forntidsmänniskans ceremoniella och symboliska handlingar i grunden var rationella och baserades på en djupgående kunskap om naturen (i bred mening), vilken i dag undertryckts eller fallit i glömska. Att seriöst undersöka ett sådant paradigmet skulle emellertid kasta misstänkta skuggor på dagens vetenskap självt - inte bara arkeologin - och dess anspråk på sanningssmonopol både rörande naturens lagar och rörande den mänskliga historien. Det blir därför en uppgift som får skötas utanför den akademiska vetenskapen, och måhända i strid med den.

Offer - vad är det?

Ett centralt arkeologiskt begrepp vid all tolkning av fornfynd är "offer", hemmahörande bland begreppen "irrationella och meningslösa handlingar", kult, rit och vidskepelse. - *Vad är då rationalitet?* kan man fråga sig, och svaret måste bli att rationella handlingar rimligen måste vara relaterade till syfte att vidmakthålla mänskligt liv och livskvalitet - t ex att åstadkomma fysiska skydd mot väder, vind, skadedjur och obehöriga, säkerställa och bereda föda och vatten, minska olycksrisker osv. Att offra - dvs förstöra, skänka bort eller avsiktligt och utan bevisad fördel avstå från värdefull egendom - strider ju mot allt vad rationalitet heter, i vart fall i moderna ögon, och utgör närmast en utmaning mot dagens sunda förnuft.

Tyko Jonssons jul-ilska då Karl Bertil skänkt hans tändstickstavla över Bodens fästning till "en fattig" kan tjäna som påminnelse om denna i vår kultur väl förankrade motvilja mot att frivilligt skiljas från vad egendom det vara månne. Denna motvilja är dock inte lika stark i alla kulturer. Etnologen Malinowskij har bla skildrat stammar bland Trobriander vars ekonomiska strävan främst var att samla stora mängder musselskal - stammens valuta - vilka sedan förstördes vid en årlig ceremoni, naturligtvis kallad "offer". Den som samlat mycket musselskal att förstöra fick naturligtvis ånjuta stort anseende, men var fortsättningsvis lika fattig på musselskal som de övriga i stammen...

Alltför stora förmögenhetsskillnader kan utgöra ett hot mot stabilitet och fred. Att medvetet förstöra tillgångar och rikedom kan vara ett sätt att vidmakthålla ett socialt jämlikt system, vars värde för individen i det långa loppet kan vara långt större än de förstörda tillgångarna.

Även i moderna samhällen kan skattesystemet ofta synas ha en likartad funktion, dvs mer inriktas på att hindra enskild förmögenhetsuppbyggnad än att rationellt åstadkomma verkliga nyttigheter för de skattemedel som upp bärs. Om detta ska kallas offer eller ej är närmast en lek med ord.

Vetenskapliga observationer – vad ser man och vad ser man inte?

En gyllene regel är att man ser vad man letar efter. Negativt uttryckt betyder det att man inte ser det man inte vill se. Detta gäller i synnerhet vetenskapliga observationer, som ju är (eller åtminstone bör vara) väl strukturerade och förberedda i förväg, och därför ofta lämnar föga utrymme för improvisationer på fältet. Ett *mikroskop* och en *kikare* avslöjar helt olika saker, det du ser med det ena ser du inte med det andra.

Något av det som modern arkeologi inte ser, inte vill se, när den studerar vår förhistoria är

att megalitbyggarna utgjorde en teknologiskt och vetenskapligt avancerad kultur av sjöfarare, vars livsstil främst baserades på fiske, industri och handel, medan jordbruk spelade en relativt mindre roll för deras försörjning.

att flertalet lämningar från denna civilisation, som fortfarande kan ses, inte utgör monument över vidskepelse och myter, utan en del av en teknologisk infrastruktur med förnuftiga och betydelsefulla tillämpningar

att jordbruket i MegalitEuropa till stor del ingick i vattenreglerande system, och att vattenreglering var grunden för livsmedelsförsörjning och transporter.

När man väl är beredd att inse detta blir det enklare att förstå t ex

varför megaliterna byggdes, och varför de så ofta tycks ha placerats vid vattenvägar och kustområden

varför och hur megaliterna placerades ovanför grundvattendepåer djupt under markytan

varför och hur megaliterna byggdes med bestämda geometriska avstånd till varandra, liksom till vissa andra naturfenomen mm.

varför samma karaktäristiska geometriska relationer återfinns i områden där det veterligen aldrig byggts några megaliter, och t o m i det klassiska Egypten

varför megalitkulturen visade så stort intresse för astronomiska händelser, solens, månens och jordens rörelse. mm

vad en del av de få kvarvarande megalitsymbolerna på väggar och stenar egentligen står för

varför megalitbyggandet i Europa upphörde runt 2000 f Kr.

Megaliter och månen

Stencirklar

Numera är det erkänt också bland arkeologer att åtminstone vissa megalitiska monument är utformade och placerade enligt astronomiska principer, framför allt utifrån solens och månens upp- och nedgång under midvinter, midsommar och dagjämningarna vid vår och höst.

En berömd studie av Gerald Hawkins har också visat hur de tidiga faserna av detta monument anpassats för att följa månbanans 18,6-års-cykel, eller uttryckt på ett annat sätt: 3 cykler/56 år. Stonehenge pekar också exakt mot platen för solens uppgång vid midsommar. Den berömda jättelika gånggriften Newgrange pekar ut midvintersolståndet, medan stenarrangemanget vid Callanish sägs ange flera olika riktningar som anger månens bana observerad från just denna punkt på jordklotet.

Det är inte svårt att inse att någon slags stencirkel kan vara lämplig för att hålla rätt på solens och månens rörelser. Cirkeln kan kanske innehålla 18,19 eller 56 stenar, som successivt markeras, t ex varje fullmåne, enligt relativt enkla regler. Markeringen kan utgöras av någon speciell sten eller annat märke, som flyttas efterhand. Detta skulle kunna utgöra ett hyfsat hjälpmedel för att förutse tidvattnen, även de extrema och de svaga, kanske också vissa regelbundna månförmörkelser.

Det som numer återstår av stencirklarna är dock i bästa fall att likna vid en urtavla utan visare. Det är därmed knappast möjligt att ytterligare precisera deras funktion i detta avseende.

Varje kuststräcka har dina egna djupa och grunda avsnitt, vikar och strömmar, som påverkas på olika sätt av tidvattnet. En sol-och-mån-kalender måste därför kompletteras med lokala noteringar under lång tid, för att bli ett effektivt hjälpmedel åt sjöfararen.

Det finns åtskilliga stencirklar som troligen härrör från megalitepoken, t ex i skärgårdarna runt Orkney, men det finns också många cirklar som måste ha byggts betydligt senare. En del av megalitcirklarna är inte cirklar, utan har formen av ägg eller ellipser. Om de betraktas som rituella platser för mystisk dyrkan och magi, kan detta naturligtvis vara mycket spännande och ge upphov till mycket spekulationer om de särskilda sekter som en gång levde på dessa öar, och deras olika ritualer. Om stencirklarna i stället betraktas som praktiska och pedagogiska verktyg, avsedda att göra sjöfarande enklare och säkrare, då måste det anses ganska naturligt att de skiljer sig åt i form och design, kanske beroende på olika lokala behov, uppfinnare eller experiment.

Var och en som sett de förstärkta stenväggarna, djupt nedgrävda i marken vid Skara Brae, Orkney, kan förstå att Atlantkustens klimat kräver motståndskraftiga konstruktioner. Naturligtvis måste man också ha haft kalendrar av mer förgänglig art, men de bör naturligtvis i

dag vara förstörda. (En enstaka träcirkel ”Sea Henge” har trots detta återfunnits vid Englands Ostkust.)

Stencirklar långt från kusten

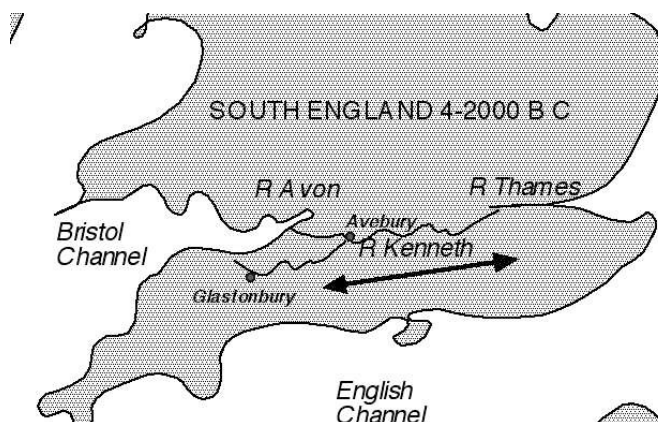
Man kan invända att en del stencirklar ligger så långt från kusten att det praktiska behovet att förutse tidvattnet inte kan vara relevant. Detta borde t ex gälla på Salisbury Plain, t ex den stora cirkeln vid Avebury, och t ex Stonehenge.

Det är emellertid lätt att bli vilseledd av hur landskapet ser ut i dag. I en del delar av Europa kan kusten ha höjt sig 25-100 meter efter istiden, åtskilliga ytor som var täckta med vatten under megalitpoken är nu torrlagda och odlingsbara. Och närmast överallt där man i dag praktiserar moderna odlingsmetoder har man ocks gjort stora ansträngningar att göra åkrarna odlingsbara genom dikesgrävning och dränering.

Inte långt från Avebury Circle kan man emellertid finna vattenvägar som än i dag kan bära båtar tvärs över landet mellan Englands väst- och ostkust (River Kenneth, Kenneth and Avon canal). Deras moderna historia sträcker sig ett par hundra år tillbaka, men kanalvägens blotta existens idag visar att skeppning har varit ett bekvämt transportsätt även djupt in i land, naturligtvis mycket lättare under den tid då vattenståndet var högre. Vägar som i dag betraktas som stigar eller ridvägar kan en gång ha varit fullt segelbara. Likaså : när glaciärerna drog sig tillbaka från södra England vid istidens slut, måste just dessa områden där floder sträcker sig långt in i land ha varit just de första som varit tillgängliga med båt. Det gäller t ex områdena runt vad som i dag utgör Bristol Channel, River Avon, Kenneth and Thames. Det som i dag kallas Engelska kanalen tycks under denna tid i stället varit en landförbindelse med det Europeiska fastlandet. Någon segelbar sjöväg runt södra England behöver alltså överhuvudtaget inte ha funnits vid denna tid. Vattenvägen mellan Bristol Channel och Thames kan här då ha varit enda sjöförbindelsen överhuvudtaget mellan öst och väst.

Vattenvägar som bekvämt ska kunna passera nivåskillnader måste vara försedda med vattenlås, slussar och dammar. För att manövrera dessa utan mekaniska pumpar kan man använda sig av såväl tidvatten som dammar, där sötvatten från mindre strömmar kan samlas upp, för att sedan vid behov släppas ut i olika kanalsegment. En kanal om hundratals kilometer mellan kusterna måste ha innehållit många slussportar och dammar, som måste manövreras på ett synkroniserat sätt – och där tidvattnen ofta måste ha varit den lämpligaste synkroniserande klockan.

En del av stenarna i Stonehenge-monumentet har visats härröra från områden hundratals kilometer bort, troligen flottade från Wales runt 2600 f Kr. Den del av kusten som de måste passera är den där tidvattenskillnaderna är som störst, i Bristol Channel, och naturligtvis måste man noga ha beaktat detta vid planeringen av projektet. Förekomsten av en avancerad inlandssjöfart vid denna tid måste därför anses bevisad.

PIC 4: 3 Några forntida vattentransportleder i södra England

Att tänka som en sjöfarare

Så länge som vi tror oss veta att gamla lämningar är mystiska tempel, platser för dyrkan, gravar, försvarsanläggningar, ridvägar, processionsvägar osv så lär vi inte se några vattenvägar alls i landskapet. Därmed kommer också megalitbyggarnas sätt att leva förbli ett mysterium för oss. Men om vi accepterar – eller åtminstone antar – att megalitmannen var en skicklig sjöfarare, tänkte som en seglare och använde sig av de hjälpmedel en sjöfarare måste ha, då kommer vi att se det förhistoriska landskapet med hans ögon, och upptäcka andra saker än vad arkeologerna vanligen ser.

Det är som regel tryggare att segla på floder och i kanaler än i öppet hav. När vi vet vad vi ska leta efter är det inte så svårt att se spår och lämningar efter förhistoriska vattenfärder i det megalitiska landskapet. Landskapet självt kan ofta utgöra just gamla vattenvägar.

I ett orört och jungfruligt landskap – sådan som inlandsisen lämnade efter sig för 12 000 år sedan – är det första en sjöfarare behöver att etablera farleder längs kusten och inåt land, identifiera och utforska segelbara floder, flytta undan hinder eller finna kringvägar, kartlägga värdefulla tillgångar som kan vara värda att ta vara på och exploatera, osv. Han måste skaffa sig lätt igenkännbara orienteringsmärken så att andra kan följa i hans spår – och så att han själv hittar tillbaka.

I ett jungfruligt land kan man använda sig av många metoder som vore otänkbara i befolkade områden: sätta stora arealer under vatten om det behövs, låta floder bryta sig nya vägar, använda varje resurs och naturobjekt på det sätt man finner lämpligast och utan att bekymra sig om vem som äger det, osv. Sådana åtgärder kan lämna spår efter sig, ofta svåra att i efterhand särskilja från vad naturen själv skapat, ibland avslöjade genom omisskännliga mänskliga

samspel... när element kommer samman och strukturer kan byggas upp, Livet utvecklas genom evolution, tillväxt och ökande ordning,

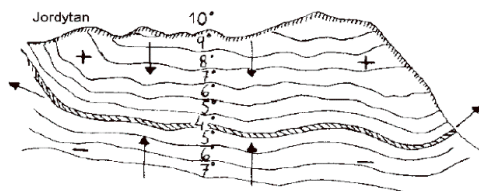
I hjärtat av denna Naturens kreativa process finns polariteter – så som positivt och negativt, kaos och ordning, kvantitet och kvalitet, gravitation och levitation, elektricitet och magnetism. I varje fall, för att varje naturlig process ska kunna vara haramonisk, måste polariteterna existera tillsammans, en kan inte existera utan den andra, var och en kräver den andra för att kunna bilda något helt. Naturlagarna kräver för att evolutionen ska kunna gå vidare att de inte är 50/50, utan ojämnt balanserade mot det negativa, yin, men det krävs en ömsesidighet mellan dem. De agerar alltid samtidigt, eftersom allt är bi-polärt (i varje man existerar en kvinna, i varje kvinna en man) . Den duala polaritetens katalyserande verkan starar med Solens positiva laddning och Jordens negativa, och är en essentiell komponent för alla biologiska processer. ...” (A. Bartholomew)

Några viktiga Schauberger-principer

Vattnets cirkulation i naturen

Vi tänker vanligen på vattencirkulationen i naturen som nedfallande regn, vilket samlas upp i strömmar och floder, förs ut i sjöar och hav, varifrån det avdunstar under inverkan av solens värme och därmed återvänder till atmosfären.

För Schauberger är ett annat förlopp det grundläggande: Det varma, syrerika regnet kyls av jorden och kan långsamt tränga ned i den. Vattnet överlämnar på så sätt långsamt sitt syre till jorden, medan det absorberar mineraler och koldioxid. När det nedträngande vattnet har blivit maximalt avkyllt har det nått så långt ned i jorden att det möter den uppåtstigande värmen från jordens innanmäte, värms upp och återvänder uppåt, denna gång laddat med mineraler och koldioxid.

PIC: Vattencirkulationen i jorden enligt Schauberger. Det är viktigt att förstå att vattnet kan flyta uppåt, som ett resultat av tryck upp- och nedifrån, samt inre metaboliska processer.

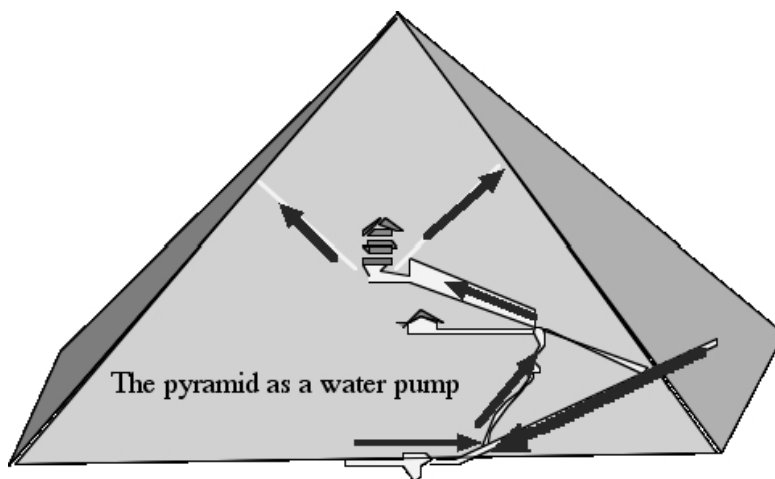
Vatten är aldrig i vila. Det förändras och påverkas av minsta differens i temperatur, vind, gravitation, tryck osv. I ett mellanliggande skikt av detta upp- och nedåtstigande underjordiska

Den teknologi som använts är till stor del i princip känd, dock finns ett antal konstruktionsdetaljer vars funktion är tydlig, men där tekniken idag inte ännu är säkerställd genom experiment.

Den fullständiga Pyramidvattenpumpen utgjorde en kombination av *två olika pumpsystem*:

Det *nedre pumpsystemet* är till största delen inrymt i den klippa som ligger under pyramiden och användes under pyramidens byggnadstiden för att fylla en inre bassäng med vatten. Den inre bassängen utgjorde under byggnadstiden transportmedel och -väg för pyramidens byggblock. Bassängens nivå höjdes alltså i takt med att pyramiden färdigställdes. Efter det att pyramiden färdigställdes användes detta nedre pumpsystem som en kanal för vattenleverans till det övre pumpsystemet.

Pumpsystemets tekniska princip är den som gäller för en s.k. *vädur*, (eng: *ram-pump*). Pumpar med detta funktionsätt kan idag köpas på den öppna marknaden. Den principiella konstruktionen är följande:

PIC 9:11 Vatten från ett omgivande dammsystem strömmar i en smalt gång med betydande fallhöjd ned i den slutna kammaren under pyramiden, och skapar där en starkt komprimerad luftvolym, som - när vattenlåset i gången stänger - pressar upp vattnet i en gång i pyramidens inre mot den sk grottan, och vidare ut i en inre bassäng.

Det övre pumpsystemet drevs genom en förbränningsprocess i utrymmet ovanför Konungens kammare. Denna process konsumerade luft och alstrade då ett vakuum som sög upp vatten från det undre pumpsystemet in i Det Stora Galleriet. Då utjämnades vakuemet och via ett system av vattenlås och gångar pressade nu de väldiga vattenmassorna genom sin tyngd

samman en volym av komprimerad luft i Drottningens kammare. Denna komprimerade luft tjänade i sin tur som kraftkälla för att slutligen föra upp vatten på hög höjd och via flera schakt ut ur pyramiden. (De i flera pyramider märkliga ”upp-och-nedpåvända” trappstegskonstruktionerna skulle då alltså inte främst till att motstå trycket av stenar ovanpå, utan att motstå påfrestningarna från tidsvis kraftiga undertryck, vakuum, och kompressionskrafter.)

Förutom att detta system kunnat tjäna som ”vattenverk” har den pulserande vattenrörelsen skapat seismiska vibrationer. Beteckningen *vädur* lär komma av den våldsamma tryckstöt (likt en stängning) som pumpen åstadkommer vid arbete. En liten modell, byggd av John Cadman (<http://www.gizapyramid.com/cadman4.htm>), rapporteras ge kännbara vibrationer i marken på 20 fots avstånd, och höras på 100 fots håll.

Pyramidens sinnrika pumpkonstruktion kan detaljerat verifieras genom att rester av klaffar, kanaler, vattenlås, ventiler och schakt än i dag kan påträffas i och utanför pyramiden just där de rimligen bort ligga för att säkerställa denna tekniska funktion.

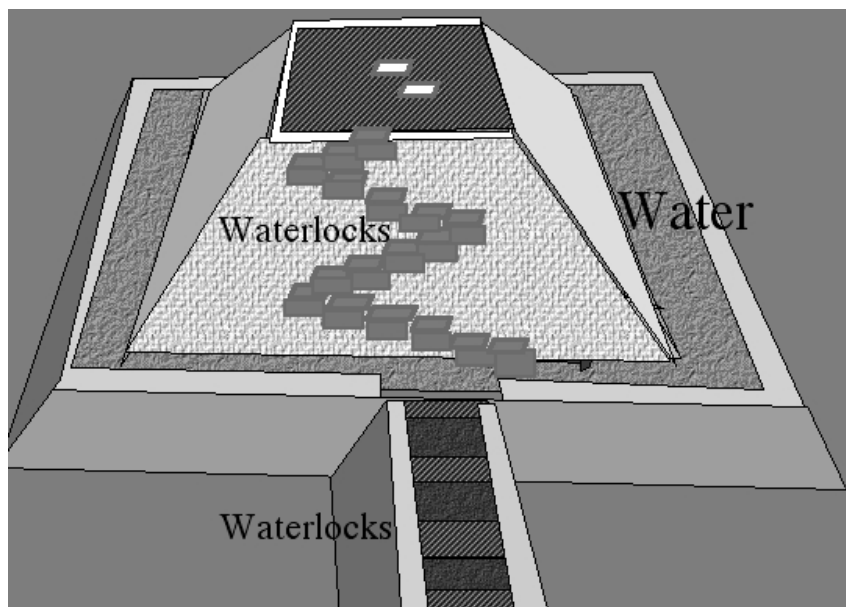
En bedrivs ett forskningsprojekt omkring detta, baserat bl a på boken ”*The Pharaoh Pump*” av E Kunckle. Se även <http://www.thepump.org>, där man också kan visa en animerad modell över funktions sättet, vilken av copyrightskäl inte återges här.

Den del av funktions sättet som ännu inte är helt verifierad är den *förbränningsprocess* som måste ha funnits i området omkring den sk Konungens kammare, och som där alltså alstrat det nödvändiga vaccumet. Indikationer på denna förbränningsprocess är inte bara att den tekniskt är nödvändig för att pumpen ska kunna fungera, utan också handfasta synliga vittnesbörd. Den kan tänkas ha utnyttjat organiskt material - döda kroppar eller beredningar av växter, djur och människor. Edward Kunckle gör i sin bok ”The Pharaoh Pump” en skiss av det spiralformade sotmönster han funnit i taket vid anslutningen till Konungens kammare - ganska exakt bild av vad man borde finna efter förbränning av ”en naturriktig blandning av fettämnen” som bringats i ”planetär rörelse”. Men även andra källor styrker existensen av en intensiv förbränningsprocess här:

”På detta foto från 1930-talet syns den i texten omtalade granitsmältan framför Kistan i Kungens kammare i Cheops pyramiden. Den bildar en skrovlig matta som täcker både de stora golvblocken och skarvarna mellan dem. Varje dag besöks pyramiden av ca 5000 turister och dessa har i dag nött bort en del av ”mattan” och knackat bort bitar av den som souvenirer. Vad har haft en sådan otroligt hög temperatur att graniten smält?...” Ur H Kjellson och C A Mattson ”Teknik i Forntiden”

En annan del av indicierna är faktiskt också ordet ”*pyramid*” i sig, härrörande från grekiskans ”*pyros*” = eld, och ”*midos*” = ”i mitten”. En pyramid bör alltså rimligen ha en Eld i Mitten.

- invallning av byggnadsområdet
- byggande av vattentillförsel och avtappning i form av kanaler och slussar/vattenlås, ev reservoarer
- iordningsställande av underjordiska pumpanordningar för de lägsta byggnadsskikten
- tillförsel av vatten till det invallade området
- inflottning av byggmaterial till de lägsta byggnadsskikten, som också innebär byggande av pumpanläggningar för byggarbetet på högre nivåer
- finreglering av vattenytan som möjliggör avlastning av tunga laster med millimeterprecision
- påbyggnad av vall och höjning av vattenytan till nästa överliggande byggnadsskikt
- inflottning av byggmaterial till övre byggnadsskikt
- ny höjning av vattennivån, inflottning av material, osv tills byggnadet är färdigt,
- sänkning av vattennivån, ev rivning av detaljer och strukturer som nu är obehövliga.
- inflyttning

PIC 9:15 principskiss på hur byggnadsblock kan flottas in till en byggarbetsplats med "fornegyptisk arkitektur".

Schauberger diskuterar i sina skrifter (tidigare refererade) hur vattnets bärkraft på olika sätt kan ökas tills att "man kan flotta järnmalm som om det vore timmer". Vi behöver inte här ta ställning till om eller hur detta har skett i det forna Egypten, det är tillräckligt med att

Gantofta slipskåror

Att efter sextusen år identifiera tecken på att människor sökt påverka vattenflöden på detta sätt är naturligtvis inte lätt - men det finns ändå "goda kandidater". Det märkligaste exemplet kan vi hämta från Gantoftaåns lopp i Skåne, ett par kilometer från den vackra Gantoftadösen.

Skytarna till denna egendomliga plats talar om "*slipskåror*", varmed arkeologerna avser stenrännor vari våra opraktiska förfäder ansetts ha slipat sina redskap av sten eller metall. Två minuters praktiska prov visar givetvis att detta slipsätt är helt opraktiskt och omöjligt, men genom att använda en missledande beteckning har arkeologerna dragit en slöja över hela företeelsen, och sprider skenet av att veta vad detta är, trots att man uppenbarligen inte har en aning om saken. Dessutom drar man uppmärksamheten till verktyget, i stället för till avsikten med vad som gjorts. Genom att rikta all uppmärksamhet på förfaringssättet i stället för syftet har mystifierade arkeologer funnit ytterligare en möjlighet att älta kult-rit-vidskepelseparadigmet, och gärna betecknat platsen som t ex vigd åt "fruktbarhetsriter".

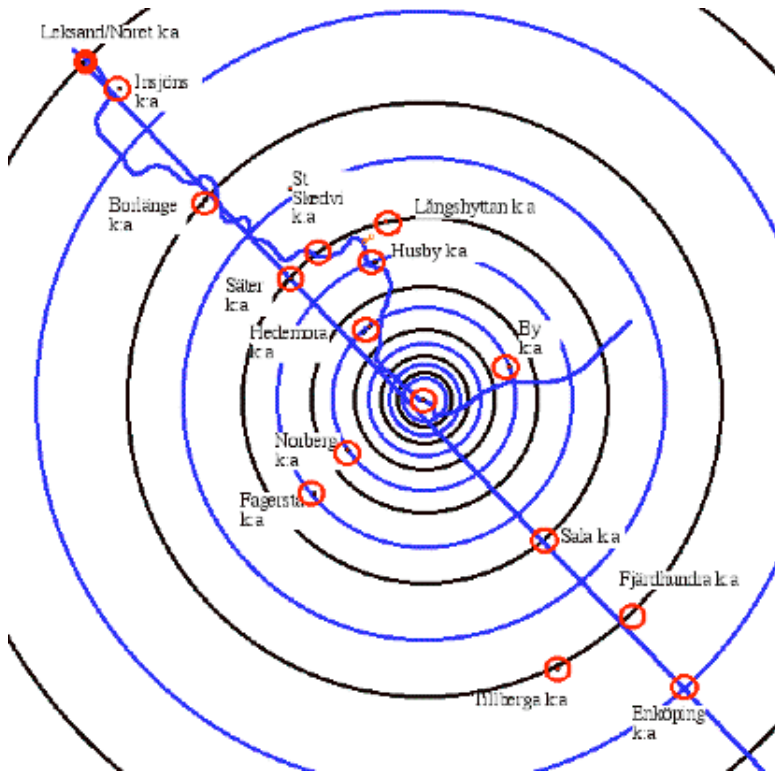

PIC 9:16: Gantofta "slipskåror", placerade omedelbart i överkanten av den i dag närmast uttorkade flodbädden.

PIC 9:17 En av Schaubergers konstruktioner för att åstadkomma en virvlande spiralrörelse i rinnande vatten,

Men om vi fördomsfritt studerar denna ravin vid den numera tunna och oftast uttorkade Gantoftaån, så finner vi att någon/några har gröpt ur en befintlig klippa, och därmed radikalt förändrat dess form, så att ett överhäng bildats, varvid vattenflödet i den fyllda ån måste ha bibringats en kraftigt inåtvriden rörelse, exakt i enlighet med Schaubergers anvisningar för "planetär", eller "cykloid spiral-rörelse". Det är obestridligt att detta har uppnåtts genom mänsklig inverkan, vilket verktyg som använts är däremot oklart. (Att samma typ av verktyg kan ha använts i andra sammanhang och med andra syften ändrar inte på detta.)

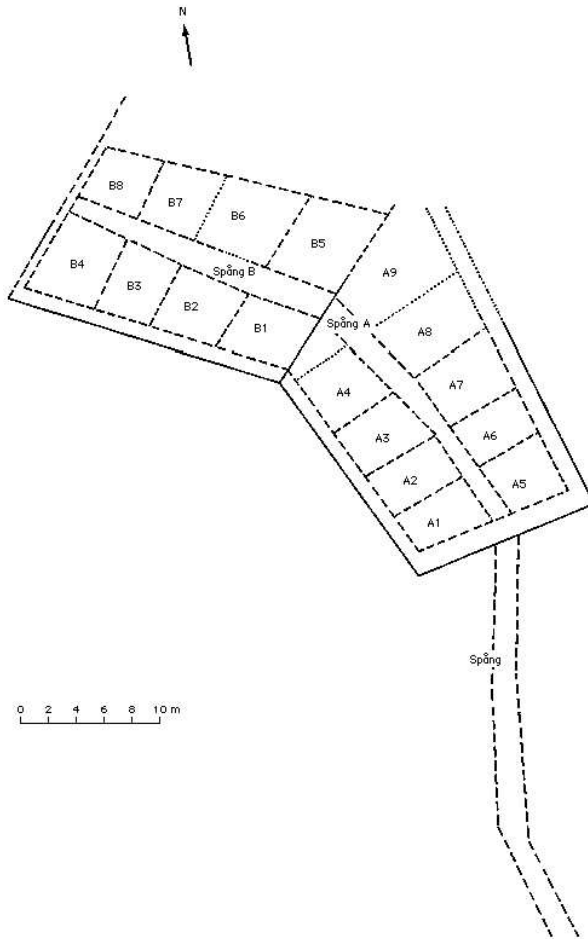
PIC 9:19 Väl så intressant är att mönstret runt Avesta inte följer Dalälvens nuvarande fåra ut mot Gävle, utan i stället pekar ut ett antal centra och kyrkplatser på rät sydostlig linje mot Mälaren över Sala, Enköping och Birka. Denna linje går idag längs en ås med kraftiga grundvattendrag, men i dag utan ytvattendrag.

Ett par tolkningsmöjligheter av detta är

- att tidigare segelbara vattenleder, t ex under Litorina-tiden, haft denna sträckning,
- att grundvattendragen i åsarna fyllt någon viktig funktion i orientering och icke-vattenburna transporter.

Nämforsen

Detta område uppvisar en helt unik samling av hållristningar från mycket tidig stenålder, dvs från Litorinahavets tid, då området torde ha varit beläget helt nära kusten. Platsens namn är informativt – just här bildar Ångermanälven särskilt starka forsar och fria strömmar.

*

*PIC 9:20 Alvastra Pålbyggnad Statens historiska museum
<http://www.historiska.se/collections/research/Alvastra/princip.html>*

Arkeologin är fylld av mysterier, men fråga är alltså om inte Alvastra Pålbyggnad tar åtminstone ett lokalt pris. Byggnaden kan alltså inte vara en bostad, och inte en försvarsbyggnad.. alltså måste det vara en kult- och festbyggnad - byggd på en myr och använd uteslutande sommartid, ibland med vatten stående över det slippriga trägolvet - där det överhuvudtaget fanns något golv?